

Tema oli heast sugulonnast, aga ilma waranduseta, ja lootus, waewalikust ja sagedast tänuta lahwataja-ametist lahti saada ja ühe auusa mehe förwas oma enese kodupaika asuda, näitas õige soovitaw olema ja pani tema südant rutemalt tuhuma. Õsgegi loolitundide sisse tungisid järomisel pääwäl tuloviiku-lujustused ja tema pidi föiki oma jõudu kõllu wõtma, et foolilaps ei märtaks, kui wõhe tema selle juures oli, mida õpetas. Temal oli raske igawa grammatilaga tegelemist teha, kuna südames foguni teised asjad liikusid.

Järgmine pääw tõi küll natuse rohkem rahu tema südamesse, aga mitte füaabs, fest pääcast lõunat tõi postimees temale ühe firja tundmata läkfirjaga, mida tema aimava wärinaga lahti tegi ja luges :

„Auustatud Preisi ! Nende ribadega annob üts auulik ja igal poolel auuastatud mees oma elusugu Teie käte. Minult kals kord oli minul õnn, Teid näha, aga juba esimene nägemine oli minu tuloviiku ja eluõnne üle otsust teinud; mõsemaid ei wõi mina enam teisiti, kui Teie förwas mõtelda ja mina lüsia sellepärasd auusa meelega ja otsekohje, kas Teie arvate minule oma südant ja sätt anda ja jäädawalt minu omass saada wõtma. Mina ei wõi pärda, et Teie juba pääcast

nii lühikest tuttavuse-aega enniast täitsalt minu poolle hoida wõite, kuidu lugu minuga lohe oli, kui Teid nägin; aga ehk kostab midagi Teie südames minu eest, ja kui see nenda on, siis palun mina Teid, minule üht kõlkuhaamist Teiega Teie nüüdses elupaisas lubada, et Teile suusõnalt, silm silma waatas uueste ülesda wõlfin, et kõik minu eluõnn Teie käes seisab ja mis panti mina Teile Teie eluõnne peale anda wõin, nissamati Teile la minu elu seisukorda ette panna. Ainult siis, kui Teie mind kuidagi luulda wõtta ei wõi, ootan mina waastust selle firja peale, selle nädali läikus. Kui Bühapääwa homiluni Teie käest minule firja ega üht teist sõnumit tulnud ei ole, siis on minul nõuu, Teid Bühapääwal Teie peremehe verekondas otsima tulla ja minu jutuse paluda. Saaks Teie süda minu eest kõsma ! Selle palawa soovimisega lõpetan seda firja, kui jäädawalt Teie

„Eduard Büchner, aptheeker.“

Nüüd oli waewaga fogutud rahu jälle otsas. Seal oli nüüd see sisu-rifas, tunabeilest saadik aimatud lüsimine noore neiut ette pandud : tema pidi otsuspärilist nõuu wõtma kõige elu-aea peale.

Kõige pealt pidi tema nüüd oma leiwawanema prauale seda aëja teada andma, fest ilma selle teadmata ja tahtmata oli ju kõljale kõlkuhaamist lubada wõdimata, ja ei frieda seda soovis, selle